

Het Persriool

Het Persriool

Vincent Baumgart

Marozia

Alle personages in deze roman zijn fictief. Iedere overeenkomst met de werkelijkheid is louter toeval.

© 2019 Vincent Baumgart
Uitgeverij Marozia, Utrecht
Omslagontwerp: The Sign of 4 Design
Omslagillustratie: Carla den Hartog
ISBN: 9789402162158
NUR 301
Tweede druk

www.vincentbaumgart.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Scooters huren

Mijn voeten waren witter dan het zand. De stank van zonnebrandcrème verdrong de geur van rottend zeewier terwijl ik langs strandstoelen en mensen sjokte. Ik wilde zo snel mogelijk naar de branding, maar het rulle zand zoog mijn kracht op. Tussen de blote strandgangers zag ik er uit als een verdwaalde klerk. Mijn colbert hing op mijn schouder. Mijn schoenen, waarin ik mijn sokken had gepropt, bungelden aan mijn vingers.

Tien minuten geleden had ik Brigitte bij de koffers achtergelaten in de hal van het hotel. Misschien lag ze nu huilend op het hotelbed dat ik nog niet had gezien. En al was ik hier om de spanning te ontvluchten; inwendig kookte ik, net als alles om me heen. De hitte had de wereld plat gemaakt. De oneindig verre horizon, de in damp verdwijnende kustlijn, het blauw; het uitspaniel leek geschilderd op doek.

Het gezicht van de taxichauffeur liet me niet los. De man hield zich liever dom dan te erkennen dat hij te weinig wisselgeld had teruggegeven, met overdreven gebaren spelend dat hij niet begreep waarom ik me opwond. Het zou een aardig artikel opleveren als ik die passieve agressie in de toeristenindustrie eens onderzocht.

Ik stootte mijn voet, schoot vooruit en kon ternauwernood voorkomen dat ik viel. Om overeind te blijven rende ik een paar grote klunzige passen. Weer in balans zag ik dat ik een gat had geschopt in een bergje dat met rijen schelpen was belegd. Ernaast waren twee kleine meisjes aan een soortgelijke berg bezig, die ze op dezelfde manier versierden.

‘Sorry,’ zei ik. Het strand was hier minder druk en er waren geen volwassenen in de buurt die hun ouders konden zijn. Ze keken me belangstellend aan. Ik voelde me een bruant.

‘Passt schon, reparieren wir,’ zei een van hen met een kristallen stemmetje.

Na een gebaar te hebben gemaakt dat ik op vergeving hoopte, maar dat eerder hulpeloosheid uitdrukte, vervolgde ik mijn weg. Een ogenblik later raakte een handje mijn hand. Het meisje had me ingehaald.

‘Nehmen Sie diese Schale, wir haben genug,’ zei ze.

Ze gaf me een flinke platte schelp die leek op het logo van Shell. Ik pakte hem aan en zei ‘Danke’. Daarop rende ze terug naar haar bergen. Ik nam me voor de schelp te bewaren, als medicijn tegen de slechtheid van de wereld.

Ik bereikte de vloedlijn en het lauwe water omspoelde me. De schuimende armen zalfden mijn voeten. Het leek of ik opeens weer kon ademen, hoewel ik dat de hele tijd al moest hebben gedaan. Alsof er een gordijn werd weggetrokken opende het blauwe verschiet zich. Ver weg kroop een vissersboot, dichterbij planeerden kleurige catamarans. Kite-surfers probeerden de hemel te raken.

Ik liep tot mijn enkels het water in. Ik twijfelde of ik nog verder zou gaan want mijn broekspijpen bleven afzakken. Ik had vanochtend een spijkerbroek aangetrokken omdat dit strand nog ver weg was en de hitte iedere voorstelling te boven ging. De golven haptten aan de opgeslagen pijpen. De zware stof kleefde aan mijn kuit.

Mijn telefoon trilde. Met bonzend hart spetterde ik terug naar het strand. De wethouder had eindelijk gereageerd, maar ontkende. Mijn artikel werd geplaatst. De hoofdredacteur feliciteerde me met mijn primeur. Van binnen explodeerde een vreugderoes. ‘Nu gaan we scoren!’ riep ik terug. Ik rende weer het water in en lachte, danste en spetterde in de vloedlijn. Opnieuw

was ik bevrijd, een bevrijding die ditmaal met triomf samensmolt. Ik liet de wereld tollen; het blauw knalde op mijn ogen, de zon flitste rond.

In deze carroussel vloog het strand een paar keer voorbij. Terwijl ik mijn derde rondje draaide merkte ik dat een man naar me keek. Hij zat in de buurt van de plek waar ik mijn broekspijpen had opgetrokken. Ik maakte nog een draai op mijn podium van nat zand en onderdrukte de neiging een werpbeweging te maken alsof ik een voetballer was die gescoord had. Ik hield stil in de richting van het strand en kon niet nalaten de man opnieuw op te nemen, ervan uitgaand dat zijn blik inmiddels weer op de horizon zou zijn gericht. Maar hij leek me in het oog te hebben gehouden. De kerel was ouder dan ik en sterk gebruind. Hij had tatoeages op zijn armen en hals.

De vreugde veranderde op slag in opgelatenheid. Om me een houding te geven deed ik of ik iets vond dat me verbaasde. Ik pakte een spiralende schelp van de bodem en inspecteerde met een leeg hoofd het stekelige ding. Het had weinig gescheeld of ik was er tijdens mijn dansje op gaan staan. Opeens verlangde ik naar de koelte van het hotel en bier onder een parasol bij het zwembad.

Maar er verzette zich iets in me. Ik zou me door die kerel niet laten verjagen. Een werkloze Griek, die niets anders deed dan suffen op het strand en vrouwen boven de vijftig het hoofd op hol brengen; ik kende dat type. Als hij er plezier in had me te observeren, kon hij zijn gang gaan.

Ik waadde naar het strand en belde het nummer van de aannemer. Met de telefoon aan mijn oor liep ik tot vlak bij de kerel en tuurde nonchalant naar de horizon, alsof ik aan de andere kant van de Middellandse Zee degene die ik belde kon zien. De secretaresse nam op. Ik vroeg naar de aannemer.

‘Meneer Polderboer is naar de legging van de eerste steen van centrum Parnassia,’ zei ze. Ze had eerder uitvluchten bedacht, maar dit klonk aannemelijk.

‘De heer Polderboer krijgt van mij nog eenmaal de gelegenheid zijn verhaal te doen. We publiceren overmorgen over de fraude met de aanbesteding van Parnassia. Hij kan nog tot vijf uur reageren,’ zei ik, overdreven hard. Ik verbrak de verbinding.

Ik draaide me om.

De kerel observeerde me nog steeds, en lachte. Maar het was geen vriendelijke lach, zoals wanneer je toenadering zoekt, eerder een triomfantelijk lachen alsof hij zich in een mening bevestigd zag. Lachend knikte hij, en hij knikte tegen niemand anders dan tegen zichzelf. Het leek op uitlachen. Ik ving zijn blik. Hij keek weg.

Ik wilde iets zeggen, opende mijn mond, maar mijn hoofd bleef leeg. Ik draaide me naar de zee en wachtte tot de spanning zou zakken. Een kite-surfer sprong hoog uit de branding. Na een vlucht van meters kwam hij verkeerd terecht. De vlieger sleepte hem gestrekt en hulpeloos door het water tot hij stillag. Ik besepte dat ik mijn overwinning al binnen had. De spanning vloeiده weg. Ik liep naar mijn colbert en brogues die zo'n vijf meter van de man verwijderd lagen.

‘Ben je hier nou nóg?’ riep een Amsterdamse vrouwenstem. ‘Ik zei al een half uur geleden dat we dadelijk gingen eten. Monique en Willem zijn er zo. Moet ik alles alleen doen? De barbecue moet nog aan.’

Ik schrok; het klonk zo dichtbij dat het voor mij bedoeld leek. Maar de vrouw liep voorbij. Haar platina haar was met een zwarte strik in een staart gebonden.

De kerel stond op. Onze blikken kruisten opnieuw. Ik was zo verbaasd geweest over het tafereel dat ik nu pas merkte dat ik hem vrijpostig aanstaarde. Ik greep mijn schoenen en liep weg.

Na twee passen in het tegenwerkende zand hoorde ik zijn stem achter me.

‘Sorry dat ik naar je keek. Je lijkt op mij.’

Ik draaide me om. Zijn houding was veranderd. Hij stond erbij als een geslagen hond en niet als de trotse Griek waar ik hem zojuist voor gehouden had. Leek ik op die kerel?

‘Ik heb het vlees vanochtend al uit de vriezer gehaald. Als je niet opschiet, loopt het zelf naar de barbecue,’ zei de vrouw.

‘Dit is een nieuwe klant. Ik was net aan het zakendoen,’ antwoordde de man verontwaardigd. Hij knipoogde naar me. ‘Als je in Myrthos een scooter wil huren, moet je bij ons zijn. Kom morgenochtend even langs, dan maak ik een prijsje voor je, en neem je vrouw of vriend mee. Hooter Scooter heten we, je loopt er zo naar toe.’

Hij draaide zich om en liep achter de blonde staart de witte vlakte in.

Ik keek hem verbaasd na. Hoe kon ik op die kerel lijken? Hij was dus een Nederlander en hij had mijn gesprek opgevangen. Dit moest de manier zijn waarop hij klanten wierf. Met vrouwen flirtte hij, en mannen lokte hij door zich als een broeder voor te doen, met zo'n vals kameraadschappelijk toontje. Aan mijn witte benen had hij gezien dat ik net was aangekomen. Er waren hier waarschijnlijk veel scooterverhuren, die hij probeerde af te troeven door op het strand zijn diensten aan te bieden.

Scooters huren waren we inderdaad van plan geweest, maar Hooter Scooter zou het niet worden. Dat nam ik me voor terwijl ik zittend op de eerste trede van de schroeiende boulevardtrap mijn Van Bommels strikte.

Tegen mijn verwachting in trof ik Brigitte niet in bed. Ik moest de kamersleutel ophalen bij de receptie. Ik nam aan dat ze niet direct rechtsomkeert had gemaakt naar het vliegveld, maar in haar eentje het dorp was gaan verkennen. Zo hevig was onze

woordenwisseling niet geweest en zeker niet onverwacht, gezien de frequentie van onze kibbelarijen.

Ik was nog bezig de zenders van de televisie door te zappen, toen ze binnenkwam. Uit haar houding maakte ik op dat er geen vuiltje aan de lucht was. Ze was de boulevard langs gelopen en het centrum van Myrthos in geweest.

‘Er is ook een scooterverhuur,’ zei ze. ‘Het is de enige in het dorp.’

Ze gaf me een kaartje. Het was een slap kartonnetje dat het silhouet van een scooter toonde. Er schuin overheen was een ouderwetse claxon afgebeeld. Uit de claxon ontsnapten oranje strepen. Boven die strepen stond in roze letters met kauwgum-ballon-effect *Hooter Scooter*.

‘Het zijn Nederlanders en ze hebben een enorme claxon bij de deur staan, net als zo'n grote zak patat. Leuk hé?’

Ik werd opnieuw kwaad, maar eronder loerde angst. Als die vent de enige scooterverhuur in het dorp was, waren zijn woorden letterlijk bedoeld geweest, en had hij me helemaal niet hoeven aanspreken omdat we toch wel bij hem waren terechtgekomen. Ook waren we gedwongen bij hem de scooters te huren, terwijl hij me had zitten uitlachen.

‘Hoe weet je dat ze de enige zijn?’ zei ik geërgerd.

‘Geloof je me niet?’ zei Brigitte, op een toon die ruzie aankondigde.

‘Ik bedoel, heb je het nagevraagd, of beweren ze het zelf?’ Ik voelde me opeens belachelijk omdat ik een futiel probleem aan het opblazen was.

‘Ik heb het van een meisje bij de kassa van een supermarkt. Als je het niet gelooft, gaan we naar de toeristeninformatie en vragen we het aan de deskundigen.’

Ik zag dat ze zich groot hield, maar dat de tranen niet ver weg waren. Ik besepte dat ik me nu werkelijk als een onredelijke klootzak gedroeg en vertelde haar over het voorval op het strand.

‘We huren geen scooters, ik ga er niet heen,’ eindigde ik mijn verhaal.

‘Dat moet jij weten,’ zei Brigitte. ‘Dan huur ik alleen voor mezelf een scooter, en blijf jij op het strand tot je aanbakt.’

De claxon was inderdaad zo groot als de reuzenfrietzakken die je soms bij cafés ziet. Hij stond verticaal, de zwarte bol beneden. De gele tuit, die koper moest voorstellen, reikte tot mijn schouders. Om rechtop te kunnen staan was de bol in een houten constructie geplaatst. Het geheel wekte de indruk dat de claxon oorspronkelijk een ander doel had gediend. Het ding stond voor een woonhuis in een zijstraat in het centrum van Myrthos.

Nergens zag ik scooters. Op de voordeur hing een geplasticeerd briefje, met daarop een pijl en het woord 'scooters', als aanduiding dat we achterom moesten lopen. Inderdaad bevond zich achter de claxon een gangetje tussen de huizen.

Ik liet Brigitte op verkenning gaan; *zij* wilde scooters huren.

Het was half tien 's ochtends. De schaduwen waren nog lang, maar nu al had de zon me in het vizier, en hij zou me de hele dag drammend blijven achtervolgen. Zodra we het hotel hadden verlaten was ik onmiddellijk kwaad geworden op alles om me heen. Op de lelijke kerels met slippers en bierbuiken en het intellect van apen, op hun vrouwtjes-ape die voor het zoveelste onoriginele winkeltje stilstonden om de zoveelste zonnebril te passen en een klem voor hun geverfde kapsels.

‘Kom nou Jaap, het is hier,’ riep Brigitte tussen de huizen door.

Het gangetje kwam uit op een binnenplaats, waar een rij scooters en een quad waren geparkeerd. Er was een houten keet, waarop in dezelfde ballonletters als op het kaartje de naam van de firma was aangebracht. Ervoor stond Brigitte in gezelschap van de vrouw die ik gisteren op het strand had gezien. ‘Was de

barbecue nog wel lekker?’ schoot het door me heen, maar ik durfde niet de aanval te kiezen.

Ik bleef staan achter Brigitte. Ik was bang voor de vrouw, merkte ik. Ze waren een gesprek begonnen over, hoe kon het ook anders, de reuzenclaxon.

‘Die hebben we van mijn neef uit Heerlen. Van de carnaval. Dus hebben we het bedrijf Hooter Scooter genoemd. Dat heeft Jozef bedacht, mijn man.’

Jozef is een vreemde naam voor een patjepeeër, dacht ik. Ik keek om me heen. Ik zag hem nergens.

‘Is Jozef er niet?’ vroeg ik.

‘Die heeft het druk met andere dingen. *Ik* ben hier het centrale aanspreekpunt,’ zei de vrouw op een bestraffende, verontwaardigde toon. ‘Ben jij soms die knul van gister op het strand?’

Ik moest het wel beamen.

‘Hij zit te vaak op zijn achterste. Nou ja, hij heeft jullie hier naartoe gehaald. Maar we zijn de enige in Myrthos, dus hij hoeft helemaal niet de hort op. Er staat nog een quad die olie lekt en een Piaggio zonder rem. Ik kan hier alles alleen opknappen.’

‘We willen graag scooters huren,’ zei Brigitte.

‘Snelle, supersnelle, of supersonische?’ zei de vrouw lachend. Ze keek me aan terwijl ze aan haar zwarte haarstrik rommelde zodat ik haar oksels zag. Haar armbanden rammelden.

‘Ik durf niet op een snelle,’ zei Brigitte.

‘Dacht ik wel lieverd,’ zei de vrouw. ‘Ik geef je een Vespa. Maar je vent wil vast wel meer pit. Hij lijkt me een kerel voor een Yamaha Zuma.’ Ze lachte, en knipoogde naar me. Ze had een flink decolleté dat achter de knipoog aan deinde.

Ze wees ons de scooters. Ik had als student een blauwe maandag een scooter gehad, dus kon ik Brigitte uitleggen hoe ze de Vespa moest bedienen. Mijn Yamaha was een log monster, maar ik was bestempeld tot een echte kerel, dus liet ik het bij het voorstel van de vrouw. Ik verdacht haar ervan dat ze me de

scooter aansmeerde omdat de rest van het assortiment niet rijklar was.

Ik betaalde tweehonderd euro borg. De vrouw frommelde het geld in haar heupbuidel, waarin de biljetten zaten samengeperst als bewijsstukken in een strafdossier. Brigitte liep met de pruttelende Vespa aan de hand het gangetje door naar de straat. Ik wachtte even en volgde haar, terwijl ik ronkend gas gaf en met de koppeling speelde, zodat de Yamaha naar voren sprong. Ik keek achterom. De vrouw lachte en zwaaide. Haar armbanden vonkten.

Toen ik het gangetje uitkwam stond ik opeens oog en oog met Jozef. Hij droeg een volle boodschappentas. Het viel me nu op dat het haar onder zijn petje grijze vleugen vertoonde. Ik schatte hem rond de vijftig.

‘Leuk dat jullie zijn langsgesproken,’ zei hij na een aarzelende stilte. Opnieuw verbaasde zijn gedweë houding me, die niet strookte met het beeld van de macho waar ik hem aanvankelijk voor had aangezien. Zijn Nederlands was beschaafd, maar hij had een slangentatoeage in zijn hals die verdween onder een Motörhead-shirt. Had hij me wel uitgelachen? Misschien had ik me vergist.

‘Nog sorry van gisteren,’ hernam hij. Ik verstrakte. Dus hij had wel iets bedoeld.

‘Ik hoorde je praten en ik moest lachen. Maar het was niet bedoeld om je te beledigen.’

Hij maakte een hoofdbeweging naar het gangetje. ‘Ik moet nu naar binnen. Ik heb nog wat klussen die vandaag beslist moeten gebeuren. Kom vanmiddag om vijf uur naar het strand, dan leg ik het je uit.’

Het stoorde me dat hij er zo'n punt van maakte. Als ik op het voorstel zou ingaan, gaf ik impliciet toe dat hij me onzeker had gemaakt. Een kerel die ik gisteren nog niet eens kende. Hij chanteerde me met zijn eerlijkheid.

‘Als jij wil lachen moet je dat zelf weten,’ antwoordde ik. ‘Je kan overal om lachen. Zelfs de zee kan grappig zijn.’

Ik gaf gas en wilde wegscheuren. Maar ik liet de koppeling te snel los, zodat de Yamaha een abrupte schijnbeweging maakte, met een tik afsloeg en een paar meter verder tot stilstand kwam. Ik wist niet hoe ik moest starten, want dat had de vrouw voor me gedaan. Ik keek achterom naar Jozef. Hij liep op zijn gemak naar me toe. Hij lachte.

‘Hier zit de startknop. Ze heeft je de Zuma gegeven. Het is me toch een bitch. Hij is al afgeschreven. Zuipt benzine en rijdt voor geen meter.’

In de verte wachtte Brigitte achteromkijkend op haar Vespa. De woonwijk was tot leven gekomen en het verkeer raasde langs ons de heuvel op. De zon tatoeëerde mijn witte benen. Het was geen fijne plek om stil te staan. Ik zag dat Brigitte aanstalten maakte te keren. Ik gebaarde dat ze geduld moest hebben. Ik kon altijd vertellen dat Jozef iets aan de afstelling van de scooter had gedaan.

Hij liet me afstappen en startte het ding. Ik moest voorzichtig schakelen, want de tweede versnelling sloeg vaak over. En voorzichtig zijn met de uitlaat omdat die erg heet werd. Daarna knetterde ik de heuvel op en gebaarde ik naar Brigitte me te volgen. Ik keek achterom en stak mijn hand op naar Jozef. Ik zou hem om vijf uur op het strand weer zien.

Het kostte me een woordenwisseling met Brigitte om tijdig terug te gaan. Op de markt in een naburig dorp durfde ik het haar uiteindelijk te vertellen, terwijl ze een zonnebril paste die je in Nederland voor de helft van de prijs kon kopen. We moesten nu terug, anders zou ik Jozef missen. Ze keek me verbaasd aan. Waarom was die man nou zo belangrijk?

‘Hij is helemaal niet belangrijk, maar hij maakt zich belangrijk.’ Ik vertelde hoe hij er zo'n punt van gemaakt had, dat

het me eigenlijk niks kon schelen dat hij me uitgelachen had, maar dat ik nieuwsgierig was geworden naar zijn verklaring.

Brigitte rekende de zonnebril af en we scheurden door de haarspeldbochten naar beneden, de wind hard in ons gezicht. Helmen hadden ze ons niet gegeven, en gelukkig, want nog steeds zweette ik overvloedig. Brigitte was behoorlijk rap op haar Vespa, terwijl ik moeite had mijn Yamaha in bedwang te houden. Rechts van ons gaapten de diepten, waar boomtoppen, struiken en rotsen elkaar afwisselden. Het was een peulenschil om hier te verongelukken.

Om vijf over vijf reden we Myrthos binnen. Ik vrat me op. Ik wilde niet dat Jozef zou denken dat ik mijn belofte niet zou nakomen. Als hij het wachten moe zou worden, zou ik hem moeten opzoeken bij de verhuur, wat weer de indruk zou versterken dat ik werkelijk in hem geïnteresseerd was.

Brigitte reed nog altijd voor me. Het ergerde me dat ze de leiding had genomen. Ik scheurde langsij, en wist haar in te halen, juist voordat een tegemoetkomende vrachtwagen ons met huilend getoeter passeerde.

Toen stonden we op het plein bij de boulevard, waar de toeristen krioelden. Hun kinderen waren geschapen naar het evenbeeld van hun ouders, hun navels opgeslokt door vetplooien. Op een dieet van cola en patat werden ze klaargemaakt als doorstroommodule voor de consumenteneconomie; voor Vinex-wijken, wintersportvakanties en begrafenisverzekeringen.

Hoezo was ik belachelijk? Hoezo kon ik worden uitgelachen? Met de scooter aan de hand ploegde ik door het verhitte vlees, waarbij ik gedwongen was goed op te letten dat het voorwiel van mijn Yamaha niet de een of andere sjokkende kuit te grazen nam.

We parkeerden de scooters in de eindeloze rij gemotoriseerde tweewielers en ik probeerde de plaats te onthouden aan de hand van een uitpuilende vuilnisbak waar wespen omheen dansten.

Ik nam aan dat Jozef de plek had bedoeld waar ik hem gisteren ontmoet had. Maar waar was dat? Ons hotel lag ergens links. Ik rende een trap af, en hoorde Brigitte roepen. Het was inmiddels kwart over vijf. Hoog in de lucht begonnen wolkenveren de zon te bedekken. Ik liep een volle emmer omver waarmee een kind zijn bouwproject metselde. Achter me riep de boze moeder. Ik keek achterom en zag behalve de huilende peuter met zijn engelenhaartjes nergens Brigitte. Daarop ontdekte ik in de verte bij de vloedlijn de bekende gestalte.

Schelpen sneden in mijn voeten. Vlakbij Jozef hield ik mijn pas in en probeerde ik mijn ademhaling in bedwang te krijgen. Met mijn handen in mijn broekzakken sjokte ik naar hem toe.

‘Die Yamaha rijdt best goed,’ zei ik, terwijl mijn hart bonkte. ‘Heuvel op haal je alles in. Maar ik heb niet de hele tijd hard gereden, want anders kon Brigitte niet meekomen. Ze komt straks ook even langs. Vanwege je verhaal. Maar ik zie haar nergens meer.’

Ik zweeg en ging naast hem zitten. Ik hoefde hem niet om goedkeuring voor de aanwezigheid van Brigitte te vragen, want hij was het zelf geweest die de ontmoeting aan me had opgedrongen. Jozef bleef zwijgen. Ik zocht het strand af naar Brigitte. Ik kon me niet voorstellen dat ze weer was gaan huilen, alleen omdat ik te snel het strand was opgerend. Ze zou nu juist in een slakkentempo volgen, om me duidelijk te maken dat ik haar niet aan het lijntje had. Misschien zat ze demonstratief op een bankje op de boulevard, zodat ik haar moest gaan zoeken. Ik stond weer op en monsterde het strand.

‘Woorden met je vrouw gehad?’ vroeg Jozef. Zijn stem klonk berustend. ‘Dat schuldgevoel ook altijd. Hoe krijgen ze het voor elkaar; het zwakke geslacht.’

Ook hij stond op, liep naar de vloedlijn, pakte een steen en liet die over het water zeilen. De steen ketste uit het water omhoog en verdween in een aanrollende breker. Het viel me nu pas op dat

het zand van Myrthos grover was dan dat van het Zandvoortse strand dat ik uit mijn jeugd kende.

Deze vakantie vormde een hernieuwde kennismaking met het strand. Ik was vergeten hoe de schelpen onder je blote voeten voelen, hoe het is als je in een kwal stapt en even wegglijdt over de massa die zich tussen je tenen wurmt. De schelpen bij mijn voeten zouden verdwijnen in de golven en weer aanspoelen, lang nadat mijn lichaam was verteerd. En al die mensen om ons heen die nu bij elkaar waren, zouden elkaar uit het oog verliezen en dood gaan.

‘Daar is je vriendin,’ zei Jozef. Hij maakte een brede wenkbeving naar de verte. Het kon hem blijkbaar niet schelen dat hij zijn bekentenis aan twee mensen zou doen. Maar was het wel een bekentenis? Ik betrapte mezelf erop dat ik hem een moment als een vriend beschouwd had, terwijl we nog maar enkele zinnen hadden gewisseld.

Brigitte kwam onze kant op terwijl ze overdreven voorzichtig tussen het sudderende vlees op de handdoeken door manoeuvreerde. Ze had haar strooien zonnehoed opgezet en haar mond was rood geverfd. Met haar nieuwe retro zonnebril leek ze een Italiaanse filmster. Jozef liep naar haar toe en reikte haar een hand om haar gespeeld moeizame oversteek over de snijdende schelpen te begeleiden.

Daar zaten we dan, alsof we elkaar al jaren kenden. ‘Let's get it all over with’, zeggen de Amerikanen. Dat was dan ook mijn bedoeling toen ik het woord tot hem richtte.

‘Je maakt er wel een toestand van..., ik bedoel... zo belangrijk is het allemaal niet.’

‘Nou dat vind ik wel!’ zei Brigitte onverwacht en schel. ‘Jozef wil iets tegen je zeggen, Jaap. Dan moet je hem daarin respecteren.’

Wat kregen we nu? Ze leek wel een therapeut. Waarom koos ze mijn kant niet? De kerel was niet belangrijk. Brigitte had zich te

gedragen. Het ging tussen mij en hem, en nu maakte mevrouw zich opeens groot.

‘Je hebt gelijk,’ zei Jozef. ‘Het is onbelangrijk. Maar voor mij is het belangrijk, want ik ben anders dan vroeger. Ik ving je telefoongesprek op en veroordeelde je. Daarom lachte ik om je. Maar eigenlijk veroordeelde ik mezelf, degene uit mijn vorige bestaan die ik achter me heb gelaten. Ik wil je mijn excuses aanbieden.’

Hij zweeg even. Vanaf de horizon vlagde wind aan. De wolkenveren waren dichter geworden. De uitlopers van de baai begonnen in nevel te verdwijnen.

‘Ik hoorde je praten over een fraudezaak waar je een artikel over schrijft,’ hernam hij. Ik maakte daaruit op dat je een journalist bent. Ik observeerde je geamuseerd, zoals je een kat kunt bekijken die in de tuin een onzichtbare prooi besluipt. Je had een missie en je had gelijk gekregen, begreep ik. En toch was je minuscuul klein tegen de achtergrond van de oneindige zee. In jou herkende ik mijn eigen overtuiging van morele superioriteit, mijn gefrustreerde ambitie en mijn zucht naar een overwinning om mijn leven betekenis te geven.’

In de verte vochten een paar meeuwen om een broodkorst die een strandganger ze had toegeworpen. Hun gekrijs rafelde mee met de wind. Het klonk onbeduidend over het onophoudelijke geraas van de branding. Moest ik reageren? Ik vond hem arrogant. Wat had deze onbekende te oordelen over mij en mijn werk?

‘Leg het me maar uit,’ zei ik.